

svare ud i den forreste Linie; Forslaget af 1886 søger at bringe dette Princip i Anvendelse i endnu noget videre Omfang.

Selt kunne fremstødte og isolerede Forter imidlertid neppe undværes i nogen stor Befæstning, men man er kommen ind paa andre Former for dem, end de indtil den nyeste Tid gængse; og det, som her har gjort Udslaget, er de samme Potenser, som Udvalget allerede i sin Betænkning om Søbefæstningen har fremhævet for Thinget, nemlig de seneste Mars Fremstridt for Artilleriet i Anvendelsen af Granatkrædder og af Granater med voldsomt explosive Sprængstoffer. Overfor en sammenhængende Vold ere disse Angrebsmidler endda ikke af saa afgjørende Betydning. Graven, især om den er fyldt med Vand, vedbliver at afgive en stormfri Forhindring, i det Mindste indtil Fjenden har sat sig fast paa dens ydre Rand; og paa Volden eller i Batterier bagved den og skjulte af den kan Forsvareren altid finde Steder, hvorfra han kan lade sit Skyts virke med fuld Kraft, selv om han kan blive tvungen til en Gang imellem, naar det bliver ham for varmt det ene Sted, at flytte Kanonerne til et andet. Mindre gunstigt vil et fremstødt Fort være stillet i Rampen; en omfattende og vedholdende Beskydning med Beleiringsflyts, hvis Virkning der ikke er Plads til at unddrage Kanonerne, hverken paa Voldene eller i det Indre af Fortet, vil snart bringe dette til Taushed, medmindre det har Kanonerne opstillede i Pandfertaarne eller Kupler. Et fremstødt Fort maa derfor i Reglen være bygget som Taarnfort, men kan da ogsaa af Hensyn til Beføstningen kun bygges til saa Kanoner. Om end Ulemperne udjebnes noget derved, at der kan tildeles Fortet noget Massinflyts og Mitrailleurer, saa er det dog at forudsæ, at Taarnforterne ikke i den Grad kunne beherske deres indbyrdes Mellemrum, som de større Forter med deres mange Kanoner vilde kunne, saalænge de endnu vare nogenlunde intakte. Dette maa i Fremtiden tages

i Betragtning, og i det foreliggende Befæstningsforslag har der maattet tages mere Hensyn dertil end i de tidligere.

Ligesom i de tidligere Forslag om Rjøbenhavns Befæstning mod Landstiden, der siden 1881 ere blevne forelagte Rigsdagen, er der gjort Regning paa Anlæg, der muliggjøre Benyttelsen af Fursøens Vandmasse, dels til at danne Oversvømmelser, dels til at holde Gravene fyldte foran de Stykker sammenhængende Vold eller Enceinte, der paa større Strækninger skulle udgjøre Stadens Forsvar i første eller i anden Linie. Som bekjendt ere disse Anlæg, bestaaende i en Kanal fra Fursøen til Lyngby Sø og fra denne til Sægersborg Søerne og videre til Gjentofte Sø, dels allerede udførte i dette Finantsaar og dels paatænkt fuldførte i det kommende, som det fremgaar af Finantslovforslaget 1887—88. Disse Anlæg, der blandt Andet gjøre det muligt at sætte Lyngby Enge under Vand, ere nemlig indbefattede under de Foranstaltninger, der anses for nødvendige for i Nødens Stund at kunne anlægge en Feltbefæstning om Rjøbenhavn; men de ville tillige komme til Nytte for den staaende Befæstning, man før eller senere maatte bestemme sig til at bygge.

Landbefæstningen mod Sjællandsstiden omfatter efter det foreliggende ligesom efter de tidligere Forslag tre Partier, der kunne benævnes Bestfronten, Nordvestfronten og Nordfronten.

Bestfronten er efter de Udvalget forelagte Oplysninger projekteret som en sammenhængende Vold med foranliggende vaad Grav, strækkende sig fra Stranden mod Rjøgebugt noget udenfor Vedøre Holme i en meget flad Bue mellem Brøndbyvester og Brøndbyvester, udenom Rødovre og Husum til det sydvestlige Hjørne af den oversvømmede Utterslevmose. Man skal ikke her gaa ind paa, hvorledes denne Vold er tænkt bygget, med stufaste Hvælvinger i det nødvendige Antal for Befæstningen og til Ammunitionsmagasinerne, med Kasematter til